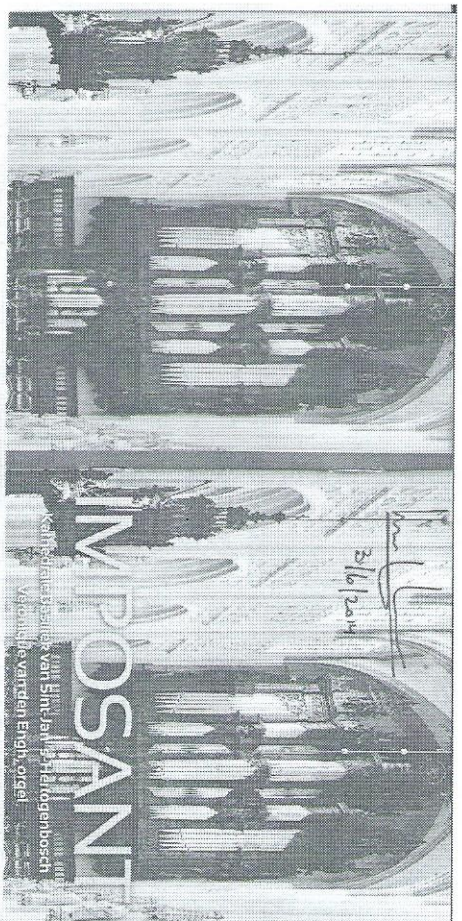

Recensies

Imposant: een mooie (eerste) cd van Véronique van den Engh
Bert Brecht

In meerdere opzichten imposant dat is de cd, die organisiste Véronique van den Engh in de kathedrale basiliek van de Sint-Jan opnam in 's-Hertogenbosch, zonder twijfel. Natuurlijk zeer vertrouwd met deze imposante kathedraal en het hoofdorgel, dat in de loop van de eeuwen is 'meegegroeid' met de liturgische praktijken in deze kathedrale basiliek, geeft deze musicus een heel mooi visitekaartje af.

De cd geeft een mooie doorkijk in het Duitse, Franse en Nederlandse repertoire uit de periode van de 17e tot en met de 20e eeuw. Verrassend om van Max Reger terug in de tijd te gaan, om via Georg Böhm en Johann Sebastian Bach bij Dietrich Buxtehude uit te komen, zeker als de Introductie und Passacaglia zo stevig begint en in de passacaglia wordt uitgebouwd van een rustig en helder begin naar de climax. Het Vater unser van Georg Böhm neemt je mee de liturgie in en is prachtig geregistreerd, waar de cornet het koraal omspeelt, die daardoor een heel fijnzinnig karakter krijgt. Bach is prominent vertegenwoordigd met zijn Präludium en Fuga in G, waarbij Véronique van den Engh niet terugschrikt om het Präludium tongwerk mee te geven en vervolgens de Fuga heel helder en gearticuleerd te laten klinken. Dat ze echt iets met Dietrich Buxtehude heeft, is in de Passacaglia goed te horen. Juist door ingetogen en toch fris te registreren ontstaat een overtuigende presentatie!

Het Franse aandeel begint met de Toccata in b-mineur van Eugène Gigout, die werd ingestudeerd voor de Romereis van de Schola van de kathedraal. Open in ritme en articulatie, met een aansprekende registratie, toont de organisiste haar bekendheid met dit orgel. Vervolgens een inthieme aanpak van het Choral Dorien van Jehan Alain, dat met de beschikbare registers heel goed klinkt. Om vandaar naar Léon Boëlmann te gaan en ook daarvoor een eigen aanpak weten te vinden. Dat lukt prima en getuigt van een eigen opvatting en durf om de mogelijkheden van het instrument goed te gebruiken. Een heel overtuigende aanpak en mooi vergelijkingsmateriaal, ook (of juist) voor menige andere opvatting.

Als we van de Nederlandse Hendrik Andriessen het Premier Choral horen zijn we meteen overtuigd van de diepgang, de articulatie en de spelvreugde, die deze compositie de organisiste heeft gebracht. Prachtige opbouw en nuanceringen, die het in de ruimte van de kathedraal uitstekend doen. Daarin passen ook de Pastorale van Albert de Klerk en, heel verrassend, de Cantilene van Louis Toeboosch. Toch een mooi voorbeeld van de verschillen in liturgische opvattingen en praktijk.

Dat Véronique de cd besluit met de Passacaglia van haar voorganger en leermeester Maurice Pirene is een treffend eerbetoon aan de man, aan de priester-musicus, die zo thuis was in de kathedraal en het instrument menige kleur wist te geven. Mooi, dat met zijn registratie deze passacaglia klinkt vanuit de ruimte, die hen dierbaar is.

Verder complimenten voor de opnametechniek, waarmee de akoestiek zowel werd beheerst, als tot zijn recht komt.

De cantor in de praktijk *Ruud Hoogenboom*

Volgens Gerard Broekhuijsen bood de Commissie voor Liturgie in het bisdom Breda en de Sint-Gregoriusvereniging voor het eerst een cantor cursus aan in 1978 (zie G. Broekhuijsen, *De liturgische functie van de cantor*, 1986?, Liturgische handreikingen n.r. 12; p.3: "De inhoud en de mogelijkheden van de cantorfunctie zijn nog onbekend"). Talloze cursussen volgden in geheel Nederland. Hein Vrijdag, verbonden aan het Centrum voor Parochiespiritualiteit en het Titus Brandsma Instituut, beide te Nijmegen, schreef voor de SNK een Cursistenboek, *Cantor blok 1 en 2*

